

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου».

Ποίημα : Σημησιώτου «Ἄν μ' ἀγαπήσης». — Ζ. Γ. Φυτίλη, «Διήγημα». — Ἱ. «Δὲν Κιότος περὶ πικρήσεως». — Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ «Φακίρης». — Ἡλ. Σταύρου, «Ἐρχεται». — Φ. Στεφάνιδου, «Ψεύτικα μαργαρίται». — Th. Benzl. «Ὁ Περιετμός» (μυθιστόρημα).

Ἐξωφύλλου: Φιλίππου Δαρῆλ, «Μίλτον Ζαραμάγια Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλὶς «Ἠχοῦς»). — «Σκέψεις». «Θεατρικά».

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ,"

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἱδ. συν. σελ. 228)

Ἐλαφρὸς καπνὸς ὑφούμενος ἀπὸ τὸ θυμιατήριον διέδιδεν εἰς τὸ ἡμίφως τῆς αἰθούσης εὐωδίαν σμύρνας καὶ σαντάλου. Οἱ ὀξεῖς ἤχοι τοῦ αἰν, ἐπταχόρδου κιθάρας, κρυμμένης εἰς τὰ παρασκήνια, ἐτόνισαν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ μυστηριώδη καὶ ὑπόκωφον παιᾶνα. Οἱ τρεῖς δρᾶσται τῆς παραδόξου ταύτης σκηρῆς μὲ ἐσχυμένην ἐπὶ τῶν γονάτων των κεφαλὴν ἐφαίνοντο βυθισμένοι εἰς θρησκευτικὸν ρεμβασμόν.

Ἀλλὰ τὸ ἐπταχόρδον ἐσιώπησε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μίλτον ὑψώθη ἐν τῇ σιωπῇ.

«Ἡθέλησα, εἶπε ἄργά ἄργά καὶ μὲ κάτω νεύουσιν κεφαλὴν, νὰ κάμω δημοσίᾳ τὴν τελευταίαν ταύτην, διὰ νὰ ἐξηγήσω εἰς τὰ μέλη τῆς λέσχης ταύτης ὅτι ἂν ὁ Μίλτον Ζαραμάγια, Σαμουράϊ, ἠθέτησε τοὺς κανόνας τῆς τιμῆς, τὸ ἔκαμε ἀπὸ ἀμάθειαν ἢ ἀπὸ ἀνεπαρκῆ ἀντιληψὶν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Δύσεως. Ὁ Μίλτον Ζαραμάγια, ἐνόμισεν ἑαυτὸν σοφὸν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἦτο τόσῳ ξένος ὅσον ἐν θηλάζον νήπιον. Ἐνόμιζεν ὅτι μόνον ἡ στολὴ διαφέρει καὶ ὅτι μὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ εὐρωπαίου, ὁ γόνος τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου δανεῖζεται καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἐπλανᾶτο. Ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ φερθῇ εἰς ὅλα ὡς εὐπατρίδης, καὶ ἔσχε τὴν ἀπόδειξιν κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην ὅλων ὅτους συνεβουλεύθη, ὅτι εἰς τὰ πρῶτα του βήματα ἐφέρθη οὕτως ὥστε διὰ παντὸς ἐγένεν ἀνάξιος τοῦ τίτλου τούτου. Ἐφραντάθη ὅτι ἐδικαιούτο νὰ μεταχειρισθῇ, διὰ τὴν ἀτομικὴν του χρῆσιν, μίαν μεθόδον τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐφαρμοζομένην ἐδῶ.

Ἡπατάτο. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται εἰς τὴν λέσχην δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλου καὶ ἡ τόλμη του θεωρεῖται ἀνάνδρος. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ

Μίλτον Ζαραμάγια, Σαμουράϊ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διάταξιν τὴν ὁποίαν ἔχει πατροπαράδοτον, καὶ ἡ ὁποία λέγει: «Δὲν θὰ ζήσης ἐν τῇ ἀτιμίᾳ, διότι ὁ θάνατος προτιμότερος τῆς αἰσχύνης». Δι' ὃ πρῶτα πρῶτα ἐκράζει εἰς τὰ μέλη τῆς λέσχης τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ θλίψιν διότι παρεβίασε τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας τῆς ἡθικῆς...»

Ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ κατόπιν προσέθετε: «Ζητῶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν προσέβαλα, αἰκτου στιγμὴν καὶ βλέμμα συγχωρήσεως. Νάνσυ Θουάιτ, δὲν κατώρθωτα νὰ εὕρω τὴν πρὸς τὴν καρδίαν σου ἄγουσαν, ἀλλὰ σὲ ἠγάπησα καὶ πάντα σὲ ἀγαπῶ. Ἴδου τί σὲ λέγω: Ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ Μίλτον Ζαραμάγια, Σαμουράϊ, οἱ δύο οὗτοι πιστοὶ φίλοι θὰ συντάξουν τώρα ἀμέσως τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μας τὸ ὁποῖον θὰ ἐπικυρώσῃς κατὰ τὰς συνθηθείας τοῦ τόπου σου... Ἐὰν ἡ προσφορά μου δὲν γίνῃ δεκτὴ, κύπτω τὸν αὐχένα πρὸ τῆς ἀποφάσεώς σου, οὐχ ἤττον τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφῇ μεταβιβάζον ἐπ' ὀνόματί σου ὅλα τὰ γήινα ὑπάρχοντά μου...»

Ἐδῶ ὁ Μίλτον ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἥτις ἐσιώπα προφανῶς ἀμυφρρέπουσα μεταξὺ τῆς ἀποστροφῆς τὴν ὁποίαν τῇ ἐνέπνεεν ὁ ἰάπων λάτρης τῆς καὶ τοῦ πόθου νὰ μὴ τὸν προσβάλῃ δημοσίᾳ διὰ ρητῆς ἀρνήσεως.

Αὐτὸς ἠννόησε τὴν σιωπὴν τῆς καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν ἐκ δεξιῶν του καλῆμενον μάρτυρά του. Οὗτος ἐξετύλιξεν ἀμέσως μακρὸν χάρτην τὸν ὁποῖον παρουσίασε μὲ μίαν ἐκ καλάμου γραφίδα εἰς τὸν Μίλτον, ὁ ὁποῖος ὑπέγραψε. Ὁ χάρτης ἀφῆθη κατὰ γῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἠνοιξε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει.

«Τὸ βιβλίον τὸ τελεταρχικόν» εἶπεν ὁ Μίλτον.

Ὁ ἀκόλουθος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς ἰαπωνικὴν γλῶσσαν. Μετὰ τὴν πρώτην παράγραφον ὁ Μίλτον ἐγονυπέτησε. Μετὰ τὴν δευτέραν ἠνοιξε τὸ ράσον του καὶ εἰς τὸ ἡμίφως ἐφάνη τὸ χρυσόχρουν του στήθος. Μετὰ τὴν τρίτην, ἔφερεν ὑπὸ τὰ γόνατά του τὰ μακρὰ φαρδομάνικά του καὶ ἔμεινεν οὕτω μὲ γυμνὸν κορμόν.

Εἰς τὴν τετάρτην παράγραφον, ἔτεινε τὴν δεξιάν του χεῖρα πρὸς τὸ πλησίον του εὐρισκόμενον σκαμνί, ἤραψε τὴν ὡς ξυράφιον κοπτεράν